

»Tað kann verða trupult at seta mark ímillum arbeiði og privatlívið, men prestur hevur eisini brúk fyri privatlívið og at verða saman við familjuni hjá sær«

sær. Familjan skal eisini trívast, og tí ræður tað um at halda fast um nøkur ting, til dømis at verða saman um máltíðirnar og at brúka nøkur av kvøldunum saman.

Prestar hava eins og øll onnur rætt til frítíð, og hjá teimum er talan um fimm vikur um árið, umframt seks frívikuskfti.

– Vit hava hús í Kollafirði, og tað er frigerandi, at vit kunnu pakka bilin og rýma frá tí heila í nakrar vikur hvørt ár. Prestar skulu altíð trína so nógv fram, men vit hava eisini brúk fyri at trekkja okkum aftur viðhvørt. Verða saman við familjuni, hugsa og annars fylla battaríni.

Troystin er ikki orð

Ein týðandi partur av prestastarvinum er at práta við fólk, sum hava fyr neyðini at práta um okkurt, sum nívir tey. Fólk ringja til prest, og tey koma á gátt.

– Lívið er problematiskt og fragmentarískt hjá nógvum, og tá tað snýr seg um at práta við fólk, sum hava hjálp og umsorg-an fyr neyðini, plagi eg at hugsa um eitt brot úr Fjallaprædikuni. Har sigur Jesus, at um onkur biður teg ganga eina

míl við sær, gang tá tvær.

– Mín fremsta uppgáva sum prestur er at boða evangelið, og tað skal eg eftir mínum tykki boða soleiðis, at fólk kunnu líta at sær sjálvum við nýggjum eygu – við Guds mildu eygum – men eg havi eisini eina týðandi uppgávu í at tosa við fólk, sum eru tyngd av onkrum, og at verða til staðar, tá sorgin nívir.

Tað kemur meira enn so fyr, at prestar verða bidnir at koma at vitja fólk, sum liggja til tað seinasta.

– Tað kann tykjast ógvusligt, tá fólk liggja á deyðastráð. Eg plagi at biða eina bøn, lýsa sign-ingina yvir tey, og kanska syngja ein sálm. Tað ræður um at lata tað verða einfalt og frið-arligt. Prestur signaliserar í sær sjálvum Guds nærveru og vón, sigur Meinhard Bjartalíð.

– Tá børn ella ungafólk doyggja, er prestastarvið krevjandi og slítandi, tí sorgin er so tung at bera. Men hjá mær sum presti ræður tað ikki um at siga so nógv, tí troystin er ikki orð – ofta er troystin tigandi. Tað ræður um at verða til staðar, at ganga vegin saman við teimum sum syrgja, og so má eg ásanna mitt egna maktarloysi og hjálp-

arloysi. Eg skal ikki hevja meg upp um støðuna, eg skal sita somu megin borðið sum tey, ið syrgja og hava mist.

Mamman doyði

Truplasta tíðarskeiðið í lívinum hjá Meinhardi Bjartalíð var, tá hann sum 25 ára gamal misti mammu sína, sum doyði av krabbameini.

– Tað var størsta kreppan í mínum lívi. Mamma hevði so ómetaliga nógv at týða fyri meg, og tí er tað ein dyrt keypt erfaring, eg havi. Eg havi roynt at missa tað besta, sum eg átti, og tí veit eg, hvat tað er, sum fólk fara ígjøgnum, tá tey hava mist ein kæran. Eg havi sjálvur roynt tað.

– Tá tú hevur fylgt einum av tínum elskaðu til tað ytsta markið, tekur tað tíð at koma heim-aftur. Eg havi gingið tann vegin, og tað haldi eg hjálpir mær nú í mínum starvi, sigur Meinhard Bjartalíð.

Sum prestur skal Meinhard Bjartalíð eisini prædika, tá deyð-in ger um seg, og tað gera hann altíð við somu útgangsstøðuni.

– Eg tosi altíð út frá Páskamorgni, tí tað er yvirskotið, eg

sum prestur havi at lata. Páskamorgun er akkerið í øllum vón-loysinum, har kann styrki heintast. Uppreisnin hjá Jesus er prógv um, at vónloysi, deyði og sorg fáa ikki seinasta orðið. Tað er ein vón fyr framman, sigur hann.

Tónleikur nógv at siga

Meinhard Bjartalíð er tiltikin orgulspælari. Hann vandi nógv sum ungur, og hann hevur tikið organistprógv í Danmark. Mangan hevur útvarpið spælt upptøkur, har Meinhard hevur sitið við eitt av kirkjuorglunum í landinum.

Í kirkjuni á Viðareidi er hann bara prestur, sjálvt um hann ofta setur seg við orglið í kirkjuni.

Afturat sær hevur hann organist, sum spælir til gudstænasturnar.

Men tá hann vitjar útoyggj-arnar, er hann bæði prestur og organistur.

– Tað er ein góð samanseting at verða prestur og at hava áhuga fyr tónleiki, tí ofta er brúk fyr, at eg syngi fyr, ella at eg seti meg vit eitt orgul ella klaver at spæla. Gundstænastan er jú eisini bæði tónleikur og teologi.

– Tað hevur merkt meg fyr lívið, at eg eri uppvaksin í eini litlari bygd, har tað var tætt samband millum tað fólkaliga og tað kristiliga. Mynd: Eyðun Klakkstein

Umframt at spæla orgul, er Meinhard Bjartalíð kórleiðari hjá Klaksvíkskórinum, sum er eitt nýtt kór. Tey syngja fostur-landssangir, sálmar og onkur klassískt stykki. Í kórinum eru okkurt um 60 fólk, og Meinhardi dæmar væl at standa fyr kórinum.

– Eg havi við kórinum møgu-leika at koma í samband við nógv fólk í Klaksvík, og tað dæmar mær væl, sigur hann.

Klaksvíkskórið er partur av kvøldskúlanum í Klaksvík, og eisini í kvøldskúlanum á Viðar-eiði er Meinhard ein partur av virkseminum. Hann undirvisur átta fólkum í at spæla klaver og orgul.

Óg musikalski presturin stórt-ríivist í embættinum í Føroya minsta prestagjalði.

Bygdalivið er ríkt og nærver-andi, og møguleikarnir nógvir. Prestur er altíð prestur.

»Tá tú hevur fylgt einum av tínum elskaðu til tað ytsta markið, tekur tað tíð at koma heimaftur. Eg havi gingið tann vegin, og tað haldi eg, hjálpir mær nú í mínum starvi«